

SLOVENSKI NAROD.

„Slovenski narod“ velja

v Ljubljani na dom dostavljen:

celo leto	K 24—
pol leta	12—
četrt leta	6—
na mesec	2—

v upravljalno prejemanj:

celo leto	K 22—
pol leta	11—
četrt leta	5-50
na mesec	1-90

Dopisi naj se frankirajo. Rokopisi se ne vračajo.

Izdajništvo: Knafljeva ulica št. 5, (l. zadrževalna hiša), telefon št. 84.

Izbija vsak dan svačer izveniši nedelje in praznike.

Inserati veljajo: petdsetostopna pošta vrsta na enkrat po 14 vin, na dvakrat po 12 vin, na trikrat ali večkrat po 10 vin. Pri večjih insercijah po dogovoru. Upravljalna naj se pošilja naročnine, reklamacije, inserati itd. te je administrativne stvari.

Poznamena številka velja 10 vinarjev.

Na pismena naročila brez letodebe vstopne naročnine se ne ozira.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

„Slovenski narod“ velja po pošti:

za Avstro-Ogrsko:

celo leto	K 25—
pol leta	13—
četrt leta	6-50
na mesec	2-30

za Nemčijo:

celo leto	K 28—
za Ameriko in vse druge dežele:	
celo leto	K 30—

Vprašanjem glede inseratov naj se priloži za odgovor dopisnica ali znamka. Upravljalništvo: Knafljeva ulica 5 (spodaj, dvorišče levo), telefon št. 85.

Najnovejši justični škandal.

Slovenci lahko vsak dan reče: Nulla dies sine linea, ker ga res ni dneva, da nam ne bi justična uprava prizadela kakšnega udarca.

Ti udarci se množijo na kvar našega ubogega naroda tako pogosto, da bomo lahko kar otvorili novo rubriko pod naslovom »Justični škandal«.

Seveda kumuje tudi najnovejšemu justičnemu škandalu, ki se je pripetil pred par dnevi. Slovence vedno iz dna duše sovražno višje deželno sodišče v Gradeu, ki res ne zamudi prav nobene prilike, da ne bi teptalo z nogami v osnovnih zakonih zadržanih pravice slovenskega naroda.

Najnovejši škandal je pa sledeči:

Neki absolvirani jurist G. P. je na podlagi povoljno dovršenih pravnih študij zaprosil pri predsedništvu e. kr. višjega deželnega sodišča v Gradeu s pripombo, da se hoče posvetiti sodnemu poklicu, da dopustitev k sodni pripravljalni službi.

C. kr. višje deželno sodišče v Gradeu je pa njegovo prošnjo odbilo in ta svoj ukrep utemeljilo dobesedno tako-le: »Vaši prošnji za dopustitev v pravno prakso kot kandidata za sodno službo se za sedaj ne more ugoditi, ker je za okoliš graškega nadsodišča ustanovljeno število kandidatov za sodno službo že doseženo.«

Le ta zavrnili razlog je pa naravnost protizakonit, ker veljavni zakoni in naredbe ne poznajo prav nobene omejitve glede števila onih pravnih praktikantov, ki žele vstopiti v sodno pripravljalno službo z namenom, da postanejo sodniki.

Tako omejitve imamo pač glede avskultantov in sicer v organizacijskem zakonu z dne 14. sept. 1852, razglašenem z ministrsko naredbo z dne 15. januarja 1853 drž. zak. št. 10 priloga D.).

V § 11 s tem ravnokar navedenega zakona je namreč določeno, da se ustanavlja za vsak nadsodni okoliš določeno število avskultantov deloma z adjutom deloma brez njega v to svrhu, da se izobrazijo primeren naraščaj za pripomoč tako pri nadsodiščih kakor pri drugih sodiščih.

O pravnih praktikantih pa ne določa prej navedeni zakon ničesar in posebno ne ustanavlja nobenega določenega števila za nje.

Upravičeno smo torej ožigosali zgoraj zavrnitev prošnje absolviranega pravnik G. P. kot nezakonito in smo tudi prepričani, da bode pravosodno ministrstvo na eventualno pritožbo to nezakonito odločbo višjega deželnega sodišča graškega razveljavilo.

To bi bila pravna stran tega kričečega slučaja.

Konjsko kopito tega najnovejšega justičnega škandala za nas Slovence nam je pa iskati drugje. Prosilec G. P. je Slovenec, ki bi čez gotovo število let utegnil morda odjesti na slovenskih tleh kruh kakemu jezikovno nekvalificiranemu protežeju graškega nadsodišča.

Da pa graško nadsodišče kaj takega ne bode mirno gledalo in da bode že a priori preprečilo vsako tako možnost, je pa pri znani njegovi ljubezni do slovenskega naroda jasno, vsled česar je postal absolvirani pravnik G. P., dasi ima vse zakonite predpogoje za vstop v sodno pripravljalno službo, tudi žrtev onega znanega nemško-nacionalnega sistema, ki neomejeno vlada v prelepi justični palači ob reki Muri in ki hoče slovenske pravnike iztisniti iz sodne službe s tem, da jim z nezakonitimi razlogi zabranjuje vstop v sodno službo.

Da še bolj označimo tendenco, katero nam je iskati in katero tudi najdemo v ti odklonitvi prošnje absolviranega jurista G. P., naj opozorimo še na dejstvo, da se je pred nekaj leti v to svrhu, da se justice spravi čim prej v roke nemškega Mihelja, z nervingno hitrostjo ustanavljalo v Gradeu, Mariboru in Celju zloglasne jezikovne kurze, iz katerih se je potem med slovenski narod pošiljalo sodnike-kurzove, ki so glasom potrpežljivega papirja slovenski jezik baje znali zadostno za izvrševanje sodnega poklica med Slovenci, katerih pa preprosti slovenski narod na kvar pravičnega pravosodja ni razumel, oni pa njega ne!

Ti kurzi so sedaj, ko se oglašajo dovolj jezikovno sposobnih prosilcev za sodno pripravljalno službo, postali popolno nepotrebni, vsled česar tudi pričakujemo od predsedništva višjega deželnega sodišča graškega in tudi od pravosodnega ministrstva, da bode te zloglasne kurze takoj zaprlo kot nepotrebne.

Konstatirali smo ta tipični slučaj absolviranega jurista G. P. in ga polagamo na srce slovenskim in slovenskim državnim poslancem z

upravičeno zahtevo, da naj tudi narodnemu drobnemu delu posvete svojo pozornost, kakor jo vedno in povsod posvečajo naši narodni nasprotniki: »Vigilantibus jura!«

Poslanska zbornica.

Zadružni instruktor za Kranjsko.

Dunaj, 13. junija. Začetkoma sobotne seje poslanske zbornice je trgovinski minister dr. Weisskirchner odgovoril na interpelacijo poslance Zitnika glede imenovanja zadružnega instruktora s sedežem v Ljubljani. Trgovinski minister je rekel med drugim: Trgovinsko ministrstvo ima resen namen organizacijo zadružnih inštruktorjev česu primerno in v smislu obrtne novele iz l. 1907. izpolniti. Pred vsem pa namerava ministrstvo imenovati za vsako kronovno posebnega zadružnega instruktora, kateremu bo na razpolago še poseben konceptni uradnik. Ta načrt trgovinskega ministrstva se seveda ne da naenkrat realizirati. V tem oziru so se že napravili prvi koraki, zakaj ministrstvo je že poskrbelo, da se v prihodnji državni proračun sprejme primeren kredit za dva zadružna instruktora. Trgovinsko ministrstvo je tudi pripravljeno v smislu stavljenih predlogov in na temelju razpoložljivih sredstev imenovati za Kranjsko posebnega zadružnega instruktora.

Razprava o Breiterjevem predlogu in o finančnih predlogih.

Dunaj, 13. jun. Nujni predlog glede odškodnine, plačane Turčiji za Bosno, je utemeljeval predlagatelj Breiter. V debato so posegli finančni minister vitez Bilinski ter poslanca Kuranda in Nömer. Generalna govornika sta bila poslanca Fuchs in Choc. Zbornica je z veliko večino odklonila nujnost Breiterjevega predloga in prestopila na dnevni red k razpravi o finančnih predlogih. Kot prvi je govoril k predmetu finančni minister vitez Bilinski. Izjavil je, da vlada vztraja pri svoji zahtevi, da izvede zbornica razpravo o finančnih predlogih do konca, zakaj ako se prvi del finančnega načrta ne reši še tekom tega leta, bodo dežele konec leta stale na pragu bankrota. Da se omogoči temeljita razprava o finančnih predlogih, nima vlada ničesar proti temu, ako zbornica zbruje tudi meseca julija in avgusta. Na to so govorili poslanci Oklestek, Glöckel, Redlich in Budzynovskij. Med govorom socialist Glöckla je

prišlo do ostrega konflikta med socialisti in krščanskimi socialisti in podpredsedniku dr. Laginji se je le s težkim trudom posrečilo pomiriti razburne duhove. Prihodnja seja bo v ponedeljek ob 3. popoldne.

»Slovenska enota« in Malorusi.

Dunaj, 13. jun. Med voditelji »Slovenske enote« in Malorusi se vodijo pogajanja glede pridružitve maloruskih poslancev »Slovenski enoti«. Pogajanja še sicer niso končana, vendar pa vse kaže na to, da se bo našel način, ki bo omogočil Malorusom pristop k »Slovenski enoti«. V tem slučaju bi »Slovenska enota« štela 150 poslancev, torej skoro eno tretjino vse zbornice. Poljaki s pristopom Malorusov k »Slovenski enoti« seveda niso zadovoljni, tem bolj pa se tega veseli Nemci, ker so menja, da bi pristop maloruskih poslancev k »Slovenski enoti« Poljake takorekoč nerazrušljivo navezal na nemško večino.

Razpust goriškega deželnega zbora

Dunaj, 13. junija. Vest, da namerava vlada razpustiti goriški deželni zbor, se potrjuje. Vlada je posredovala, da bi nasprotujoče se stranke v deželnem zboru sklenile vsaj nekak modus, so se razbila vsa tozadevna pogajanja, ne preostaja vladi drugega, kakor deželni zbor razpustiti in apelirati na volilce. Razpust deželnega zbora se ima razglasiti v najkrajšem času. Nove volitve bodo v jeseni, najbrže v drugi polovici meseca septembra.

Ogrska kriza.

Budimpešta, 13. junija. Vzpričo vesti, da bo krona z ozirom na politični položaj na jesen primorana opustiti intransigentno stališče napram neodv. stranki, zatrjujejo na merodajnem mestu, da cesar pod nobenim pogojem ne bo dovolil samostojne ogrske banke in da takisto ni pripravljen, izročiti vladno krmilo izključno v roke neodvisne stranke.

„Veletzdajniški“ proces v Zagrebu.

Pri razpravi, ki se je vršila v petek, je bil zaslišan kot prvi svedok učitelj Vekoslav Klemen. Ker je Klemen napadal obtoženca dr. Gjurica v »Hrv. Pravu« ter nagovarjal

druge svedoke, naj pričajo proti dr. Gjuricu, je zagovornik dr. Španić predlagal, naj ga sodišče ne zapriše. Senat je ta predlog zavrnil.

Priča je trdil, da se pravoslavni v Grubišnjem polju niso nazivali Srbe, dokler nista tja prišla učiteljica Rudanova in obt. dr. Gjuric. Učit Rudanova se je ob priliki, ko je bila v okraju osnovana madžarska šola izrazila: »Madžarska šola bo uspevala, mi pa bomo šola. To je zakrivil baron Rauch.« Slišal je govoriti, da bodo Srbi razstrelili v znak katoliško cerkev, v njegovo hišo pa bodo vrgli bombo. Neki agent mu je rekel, da bo razpečel mnogolik kralja Petra, čim pride na krmilo narodna vlada. Nekoč je videl srbsko zastavo, na kateri je bil napis »Življa Srbadija«. Da se je tako širila srbska zavest med narodom, je povzročil edino dr. Gjuric, ki je vse storil, da bi razširil srbsko idejo med ljudstvom.

Mlajši naraščaj gravitira v Srbijo. Sedaj je v Grubišnjem polju mirneje, vendar pa še vse kipi. Pripravljajo se, da z velikimi ovacijami sprejmo dr. Gjurica, kadar se vrne. Takrat bo njemu — svedoku — in njegovim somišljenikom treba bežati iz Grubišnjega polja. Na svedoku izvajanja je hotel reagirati obtoženec dr. Gjuric, toda predsednik mu je že po par stvkih odvzel besedo.

Dr. Gjuric: »Vlagam ničnostno pritožbo. Svedoka ste tu izpraševali o vsem mogočem, kar bi me lahko obremenilo, meni pa ne dovolite, da bi se branil. V takšnih okolnostih je najbolje, da me kratkim potom kar obesite.«

Na te besede je predsednik prekinil razpravo. Senat se je umaknil na posvetovanje o kazni, ki bi jo naj prisodil dr. Gjuricu za gori navedene besede. Med odmorom so frankovci z galerije psovali obtoženca s vlaško bando. »To je povzročilo med obtoženci silen vihar. Ko je predsednik zopet otvoril razpravo, je proglasil sklep, da se imajo iz sodne dvorane odstraniti vsi obtoženci.«

Proti frankovcem, ki so z galerije psovali obtoženca, seveda senat ni ničesar ukrenil. Na to je bil zaslišan kapelan Blaž Buntak, ki pa ni izpovedal ničesar bistvenega. Svedok Majtin je izpovedal, da je njega nekoč dr. Gjuric tožil radi razžaljenja časti, ker je negiral — Srbe.

LISTEK.

Pred sto leti.

XI.

Hirija je bila zavojevana država, v kateri so imeli novi gospodarji mnogo sovražnikov. Ti so bili v vedni zvezi z Avstrijo, dobivali od tam kaj denar in navodila in neprestano hujskali prebivalstvo za Francoze. Tudi se je po deželi potikalo na stotine roparjev, največ bivših avstrijskih vojakov, katerim so se pogosto pridruževali podjetni razbojniki s Hrvaškega. V takih razmerah je bila policija največjega pomena za vlado. V začetku francoske okupacije je bila policija v rokah vojaških zapovednikov in sploh vsa kazenska justica. Pozneje je maršal Marmont to reorganiziral. Z dekretom z dne 15. aprila 1811 je bila policija organizirana samostojno, a ostala je neposredno podrejena generalnemu guvernerju. Vojaški poveljniki in intendante so seveda imeli še velik vpliv nanjo, a vendar so bili samo pomožni organi policije. Vodstvo policije je imel v rokah poseben komisar — Toussaint se je pisal — ki je imel svoj sedež v Ljubljani in dodano mu je bilo pet žandarmerijskih eskadronskih poveljnikov, ki so ime-

li svoje sedeže v Beljaku, v Trstu, v Karlovcu, v Zadru in v Dubrovniku. V vsaki občini, broječi nad 5000 prebivalcev, je bil nastavljen poseben policijski uradnik, v drugih občinah pa so te funkcije poverile kakemu obč. svetovalcu.

Za izvršilne organe je imela policijska uprava po mestih posebne redarje in na deželi orožnike, katerim so se v slučaju potrebe dodeljevali vojniki.

V delokrog policije pa ni spadalo samo vzdrževanje javnega miru in javne varnosti, nego tudi razne druge agende. Policija je oskrbovala kaznilnice, skrbela za ubože ter imela v rokah sanitetne, tržne in galske zadeve. Ne more se reči, da bi bila kaj posebnega storila. Zavzela se je pač z veliko vnamo za cepljenje koz in organizacijo gasilstva, a vse na stroške občin. Tržno policijo je prav strogo izvrševala. Kronika poroča, da je aprila meseca 1810 vlada v Ljubljani tako draginja, da je veljal funt mesa en goldinar za tiste čase ogromno mnogo — in da mnogo ljubljanskih rodov in si še za veliko noč ni moglo privoščiti mesa. Francozi so naredili kratek proces. Zaprli so dva mesarja, Martina Gregoranca in Janeza Urbasa, ki sta diktirala cene mesu ter razpustili mesarsko združno in razveljavili vse njene privilegije ter določili ce-

no mesu na 12 starih krajcarjev za funt. Dovolil se je prost uvoz ogrske živine in ogrskega žita, vsled česar je draginja hitro ponehala. Posledica obrtne svobode je bila, da se je — po več stoletjih — naselil v Ljubljani prvi Žid. Pisal se je za Heinemanna in bil doma iz Alzacije. Poleg njega se je naselilo tudi več drugih trgovcev, posebno iz Italije. Seveda so bili domači trgovci te konkurence malo veseli, saj so imeli poprejši monopol, ki so ga v največji meri izkoriščali.

Tudi tiskovne zadeve je oskrbovala policija. Časopisi so se morali predlagati cenzuri. V Trstu izhajajoči listi so morali pošiljati prve odtise v Ljubljano v cenzuro. Posebno pozornost je policija posvečevala nemškimi listom in knjigam, ker so ti skoro vsi hujskali zoper Francoze. Dne 19. novembra 1810. je policija končno ukazala, da pošta sploh več ne sme dostavljati drugih listov, kakor tiste, ki so izšli v Hiriji ali na Francoskem.

Vzlic kritičnim razmeram je francoska policija postopala prav tolerantno. Znala je biti trda in je n. pr. hitro pač zatrla razbojništvo, a drugače ni šikanirala ljudi, niti tiskarjev, o katerih je vedela, da so nasprotniki Francozov.

To je najbrže zapisati na račun Marmontu, ki je hotel sebi in franco-

ski upravi pridobiti simpatije prebivalstva in je dobro vedel, da se s šikanami in persekucijami ničesar ne opravi.

Za promet in za prometna sredstva so Francozi znamenito skrbeli. Ustavili so dobro upravo in naredili krasnih cest in mostov. Znano je, da je enkrat po francoski okupaciji obiskal avstrijski cesar Franc Dalmacijo. Čudil se je raznim napravam in zlasti krasnim cestam. A kadar je vprašal: Kdo je to naredil? Vselej je dobil odgovor: Francozi. Končno je zavzdihnil: Škoda, da Francozi niso še par let tu ostali.

Za slovenske dežele je francoska uprava še veliko več storila, kakor za Dalmacijo. V treh letih so Francozi več storili, kakor Avstrija v sto letih.

Ker je s francosko okupacijo prišlo mnogo vojaštva v ilirska mesta, so se našli spekulativni Italijani in so napravili tajne igralnice, kjer se je igralo roulette. V oficirskem kopalšču na Starem trgu je neki francoski oficir v eni noči izgubil več tisoč frankov. To je dalo povod, da je francoska uprava zatrla te banke. Tajno so se nekateri ohranili. Iz policijskega raporta z dne 31. julija 1813. je razvidno, da je neki Pirottini z enim tovarišem prišel tedaj v Ljubljano, v nadi, da bo italijanski podkralj Evgen Beauharnais

tu imel svoje taborišče in mu dovolil igralno banko, a pazljivost vlade in policije je znala onemogočiti ta namen.«

Pred prihodom Francozov in po smrti Vodnikovih »Novic« je imela Ljubljana samo en časopis. To je bila »Laibacher Zeitung«, ki je bila seveda čisto brezbarvna in ni imela nobenih posebnih poročil. Francoska uprava je že l. 1810. začela misliti na poseben vladni list. Generalni guverner maršal Marmont, ki je sprožil to misel, je tudi odredil, da bo novi list dobival od njega vsa poročila, kar jih je on sam po posebnih stafetah dobival vsak teden iz Pariza. Meseca septembra je izšel poziv na naročbo tega lista. Poziv je bil spisan v francoskem, slovenskem, italijanskem in nemškem jeziku. List se je imenoval »Télégraphe officiel des Provinces Illyriennes« in je izšla prva številka 3. oktobra 1810. Z novim letom 1811. se je list združil z »Laibacher Zeitung«. Izhajal je po dvakrat na teden v francoskem, slovenskem, italijanskem in nemškem jeziku. Glavni urednik mu je bil intendančni uradnik Beaumes. List je prinašal uradne razglase cesarske vlade v Parizu in ilirske vlade, sodna naznanila in razne druge stvari. Tiskal se je v cesarski tiskarni v Ljubljani, kateri je bil ravnatelj neki Italijan Sardi.

Svoječasno smo poročali, da je državnik dal zapreti pričó Afanazija Drpe iz Boviča, ker je pri razpravi drugače izpovedal, kakor v predpreiskavi. Pri razpravi je namreč pričal na korist obtožencem. Vprašan, zakaj je v preiskavi drugače govoril, je izjavil, da je bil takrat, ko ga je zaslišal preiskovalni sodnik dr. Kosutič, totalno pijan.

Obravnava proti Drpi se je vršila včeraj.

Zagovornik dr. Popović je predlagal 7 svedokov, ki bi izpričali, da je bil Drpa takrat pijan, ker je takrat pil vso noč in ves dan. Sodišče je ta predlog odklonilo in zaslišalo samo preiskovalnega sodnika dr. Kosutiča, kateremu so listi dokazali, da je v neki zadevi ponaredil sodni zapisnik. Da je Kosutič pričal sebi v prilog, je naravno. Sodišče je Atanazija Drpo na to obsodilo radi »krieviga pričevanja« v 8 mesečno ječo. Dr. Popović je vložil ničestno pritožbo ter predlagal, naj se Drpo izpusti iz zapor, dokler ne bo rešena pritožba. Sodišče je ta predlog zavrnilo. Atanazije Drpa ima ženo in sedmero malih otrok! Hrvatska justica!

Dnevne vesti

V Ljubljani, 14. junija.

Znamenit shod narodno-napredne stranke se je vršil včeraj ob 4. popoldne na Igu v občinski hiši, kamor sta prišla poročat gg. deželna poslanca dr. Fran Novak, odvetnik in dr. Ivan Oražen, zdravnik iz Ljubljane. Navzile slabemu vremenu zbralo se je dokaj odličnih posestnikov iz Iga in okolice. Shodu, ki se je vršil ob navzočnosti vladnega komisarja in žandarmerijskih asistentov, je predsedoval podžupan g. I. Krajljič iz Iga. Govornika dr. Oražen in dr. Novak sta temeljito pojasnila delovanje narodno-napredne stranke in ob burnem pritrjevanju zavračala vsa obrekovanja klerikalne stranke. — Kaplan Drole je »branic« Slovensko ljudsko stranko, a ni nič več pomagalo — navzoči izanci so jeli samostojno misliti in ne padajo več na kolena pred vsakim kaplanom. — Iskreno soglašanje navzočih z izvajanjem govornikov je rodilo takoj sad: navzoči so na zadevni poziv g. dr. Novaka naprosili odposlanca narodno-napredne stranke, naj jim narodno-napredna stranka ustanovi politično in gospod. društvo ter so v ta namen izvolili gosp. Jereta, župana v Iški Loki in gosp. A. Minati ja, trgovca na Igu, da storita v to svrhu vse potrebne pripravljalne korake. Gosp. kaplan Drole je po svoji pridigi na shodu bled in jezen odšel. Slišal je dovolj gorkih, posebnost od dr. Novaka. Obsirneje poročilo nam je z druge strani zagotovljeno.

V Skofji Loki so včeraj zborovali pod predsedstvom g. Dolenca iz Stareloke odborniki in zaupniki mladega »Naprednega političnega društva za škofjeloški okraj«. Od izvrševalnega odbora se je udeležil seje dr. Žerjav. Razpravljali so o važnih občinskih in gospodarskih vprašanjih. Osobito se je razpravljalo o novem kmečkem glasilu in se je napovedal boji vsaki mlačnosti v naših vrstah. Sklenilo se je med drugim, da se vrši prvi občni zbor društva dne 4. julija popoldne na prostem kot velika manifestacija naprednjakov vsega okraja.

V Mostah se je vršil v soboto zvečer pri »Malem slonu« po izvrševalnem odboru narodno-napredne stranke sklicani shod z ozirom na bližnje občinske volitve v tem okraju. — Shod je otvoril gosp. dr. Žerjav, ki je predlagal za predsednika shodu gosp. Lavterja, poudarja-

joč, da zaupa narodno-napredna stranka, da bode v tem vprašanju nastopila složno s socijalnimi demokrati. — Nato je gosp. dr. Švigelj v daljšem govoru navduševal k skupnemu nastopu vseh naprednomislečih Moščanov proti klerikalcem. — Govorili so dalje gg. Lavter, Tonja, dr. Žerjav in drugi. Razkrinkale so se razne laži klerikalcev, ki se zanašajo, da občino obdrže v svojih rokah. Končno se je izvolil volilni komite, kakor je gosp. Lavter dodal še par ostrih na klerikalni naslov, osobito na dež. poslance Dimnika.

Pripravljali odbor »Naprednega političnega in gospodarskega društva za kostanjeviški okraj« je imel včeraj sejo, katere se je udeležilo poleg odbora lepo število zaupnikov iz vseh občin kostanjeviškega okraja ter zastopnik izvrševalnega odbora N. N. S. Pod predsedstvom g. župana Lavoslava Bučarja se je razpravljalo o gospodarskih in političnih vprašanjih, o organizaciji okraja ter določilo program delovanja bodočega političnega društva. — Ustanovni občni zbor tega društva bo 11. julija v Kostanjevici.

Justični minister hoče, prej ko se poslovi od svojega ministrskega sedeža, kolikor mogoče zasedi dati važnejša mesta v slovenskih krajih z zanesljivimi Nemci. Jako je na potu gospodom v Gradcu in na Dunaju sedajni predsednik v Celju, dvorni svetnik pl. Wurmser, ker je kot sodnik poštenjak in se tudi z Nemci, če prav z njimi voli, preveč ne druži. Na njegovo mesto hoče justični minister baje imenovati dr. Bayerja, državnega pravdnika v Celju, katerega politično mišljenje je znano. Raz njegovo, oziroma njegove žene ali tašče liho vihrala je o binokstnih praznikih, ko so bili nemški burši v Celju, Frankfurtu in c. Takoršnega moža si želijo seveda naši Nemci in renegati. Da je tudi za naslednika dr. Bayerja že skrbnjeno, se pač samo ob sebi razume.

Slovensko časopisje na mejo! Konsorcij »Slov. Branika« redno pošilja slovenske časopise na jezikovno mejo. Nekateri ljubljanski narodnjaki so zvesti prijatelji te lepe misli in redno prinašajo odložene časopise. Vendar to nikakor ne zadošča. Brez vsakega truda bi mogli ljubljanski Slovenci spraviti stokrat več listov na mejo. **Pozivljamo torej narodno občinstvo, da redno prinaša vse odložene slovenske liste** (nele politične, tudi strokovne) v sledeče trafike: Jerica Dolenc, Prešernove ul. št. 52, Češark, Selenburgove ulice in Kleinstein, Jurčičev trg. Tem trafikam gre zahvala, da brezplačno vsprejemajo časopise. Po našem mnenju bi se dalo tudi v drugih mestih uravnati podoben promet s slovenskimi listi!

Vojaška slovenščina. Na c. kr. vojaškem strelišču, ki ima seveda zunaj samonemški napis, čitati je naslednje svarilo: »Vsaka ponesnaženje tukaj strogo prepovena.«

Iz finančne službe. Premeščeni so: Davčni praktikant Ciril Pezdrič iz Kranjske gore v Kamnik, davčni asistent R. Delhunja od davčne uprave v Ljubljani k davčnemu uradu za ljubljansko okolico, davčni praktikant S. Ribnikar od davčnega urada za ljubljansko okolico k okrajnemu glavarstvu v Kočevju, davčni sluga M. Pipa z Brda v Litijo. Imenovan je za evidencnega geometra I. razreda J. Pirc v Ribnici in za evid. geometra II. razreda A. Bojce v Litiji. Iz zveze kranjskega finančnega ravnateljstva je prišel evid. geometer I. razreda Franc Witschl, vstopil pa je davčni oficijal H. Peternel.

onem vogalu današnje »Zvezde«, ki stoji nasproti »Tonhalli«, vsa »Zvezda« pa je bila samostanski vrt. Francozi so v samostan in v cerkvi napravili topničarsko skladišče, zid okrog vrta pa so podrli in ga prepustili za javno šetališče.

Zastopniki ljubljanske občine, predmestij in okoliških občin (deputés des Communes de la ville des faubourgs et des environs de Laibach) so vložili na maršala Marmonta prošnjo, naj pusti kapucine v njihovem samostanu, češ, ti starčki se odključujejo po veliki pobožnosti in izgledni morali, se ne vtikajo nikdar v rodbinske zadeve, ne delajo zdražb, spletk in so neizogibno potrebni kot spovedniki, h katerim se hodi polovica mestnih in okoliških prebivalcev spovedovat. Sin revolucije, maršal Marmont, seveda ni imel smisla za take argumente in je kapucine poslal v škofjeloški samostan. Tudi samostan usmiljenih bratov se ni mogel vzdržati. Marmont ga ni razpustil, a ustavil je drž. prispevke in samostan je zmrznil 8. marca 1811. Dalje je Marmont razpustil novo-meški kapitelj in si tudi pridržal pravico, določiti, koliko duhovnikov sme škof vsako leto kreirati. Semenišče se ni moglo vzdržati, ker ni bilo državne podpore.

Iz poštne službe. Uradni listi objavljajo letošnji poštni avanzma. Imenovali so 154 oficijalov za nadoficijale in 171 asistentov za oficijale. — Avanzma je ugoden posebnost glede zadnjih, ker so imenovali na ta račun že v mesecu marcu 105 asistentov za oficijale.

Družbi sv. Cirila in Metoda so darovali za 6. junij sledeči: Rodoljub v Hrastniku 50 K, v Skofji Loki 104 K, v Kamniku 60 K, »Pevsko društvo Struna« v Vačah 21 K 40 v, veseli gostje v hišah Živič, Marinič v Vrtovljah in pri »Martinu« v Šempasu po g. Juliju Savelli, poštarju v Šempasu 14 K 40 v, nabiralnik g. Jankota Blagajne v Vačah 9 K, slovenski železnični uradniki v P. 20 K, zavedni naprednjaki v Rihemberku po g. Vinkotu Cigoju 6 K 30 v, keglaški klub pri g. Rusu na Grospljem 22 K, na veselici Sokola v Šiški bilo nabrano 18 K 88 v ter kvar-tavi v »Narodnem domu« v Celju kot pokroviteljstvo 200 K. — Živel zavedni Slovenci! — Iskrena zahvala požrtvovalnim rodoljubom!

Nedolžni župnik dr. Mauring. Danes je bila pred tukajšnjim okrajnim sodiščem kazenska obravnava proti župniku na Igu dr. Mauringu. Tožil ga je gosp. Ferdo Žagar, ki ga je župnik, kakor smo že poročali v našem listu, pretepal in hudo žalil na časti. Dr. Mauring je hotel v pismu indirektno poslanem na naše uredništvo, to afero utajiti, no, današnja obravnava je pokazala, da je bilo naše poročilo o tej aferi vsekoli resnično. Župnik dr. Mauring je bil obsojen na 300 K globe, oziroma v slučaju neizterljivosti v 1 mesečen zapor. Glavno vlogo v tej aferi je igrala lepa Angela.

Vse one dame, katere so obljubile in imajo veselje sodelovati pri »Slavčevih slavnostnih dneh«, se prosijo, da se udeležijo sestanka v »Narodnem domu« v torek ob 6. uri (damska soba). Prip. odbor.

Otvoritev Jakopičevega umetninskega paviljona in razstave slovenskih umetnikov. V navzočnosti deželnega predsednika z vladnimi funkcionarji, ljubljanskega župana, odposlanstve deželnega odbora, ljubljanskega občinskega sveta, finančne direkcije, Slovenske Matice, Slov. pisateljskega društva, Društva za tujski promet, Splošnega slovenskega ženskega društva in Ženske kršč. soc. zveze se je preteklo soboto popoldne ob polu 5. otvoril Jakopičev ob Lattermannovem drevoredu na novo zgrajeni umetninski paviljon, v njem pa razstava slov. umetnikov, po številu III. v Ljubljani, prva pa v lastnem domovanju slovenske umetnosti. Skromno in tiho se je izvršilo to slavlje, kakor je nevsiljiva in skromna slov. umetnost. Kronist slovenske umetnosti pa bode ta dan zabeležil z zlatimi črkami in ga dobro podčrtal. Kajti prav s tem dnem šele je slov. umetnost dobila lastno domovanje. In dostavil bode vestni kronist, da slov. umetnost svojega domovanja ni prejela ne iz rok vlade, niti ne iz rok slovenske javnosti marveč da ga je postavila nesebična požrtvovalnost v višji meri z vsem drugim nego s posvetnim bogastvom obdarjenega slovenskega umetnika. Slikarju Jakopiču gre nedeljena zasluga za to, da je — na lasten riziko — zgradil domovanje, kamor se bode mogla zatekati mlada, toliko obetajoča slovenska umetnost, ki ji je doslej bilo usojeno, da je morala prosjačiti in voglariti po ulicah in se v vsej ponižni skromnosti stiskati v izložbena okna slov. trgovcev, ki so jo — to priznanje jim gre iz hvaležnih sre — drage volje sprejemali pod svojo streho. Kolika je bila mizernost takega razstavljanja, o tem sem že pisal na drugem mestu. Zdaj — hvala Jakopiču — je ta mizerije konec. Naši umetniki bodo odslej svojo deco razstavljali v dostojnem, navlaš zanj zgrajenem lokalu, nič več ne bode razbita begala po ulicah, ampak skupaj bode stala v lepi vrsti in občinstvo bode hodilo ob njeni fronti in jo primerjaječo motrilo, iz njenih svežih lic zase zajemalo blagor estetiškega uživanja, blažilo in likalo svoj okus in nevede in nehotu nglajalo pota domači umetnosti, da se končno najdeti v tesnem iskrenem objemu javnost in javnost tako zelo prehitvajoča slovenska umetnost. Saj ni nobena tajnost, da sta si slovenska umetnost in slovenska javnost tujski. In ni vzroka, da bi nas tega moralo biti sram. Odkod naj bi bili Slovenci zajemali umetniško naobrazbo? Iz šol ne. Kajti naša šola je gojitev umetniškega umevanja do najnovejših dobe — v mislih mi je na novo razširjeni pouk risanja — zanemarljiva prav tako, kakor so jo zanemarljive šole ostalih avstrijskih pokrajin. Iz listovne. Ker so prepovedki in ker služijo estetiki v preskromni meri. Iz umetninskih razstav ne. Ker jih je bilo vse premalo. Zato so le prav na redko sejani tisti inteligentni ženskega in moškega spola, katerim je dano resnično umevanje umetnosti sploh in ki slovenske umetnosti ne sprejemajo kot tujsko, marveč kot svojo najdražjo, sruč tako blizu stoječo

miljenko. Jakopičev umetninski paviljon bode torej tudi prvo slovensko učilišče umetninskega gledanja, gorisče slovenskega estetičnega občevanja. Samo začasno se bode v njem nastajala slov. umetnost, — nekako v transitu — neprestano pa se bode iz njega razlegal glasnan klic po ustanovitvi slov. umetninske galerije, ki naj bode slovenstvu za stalno shranjala deco najplemenitejših njegovih sinov. In tako bode novopaviljon memento slov. javnosti, da naj se končno vendar že domisli svojih dolžnosti napram svojo najboljši hčerki, doslej zanemarjeni, kakor da je le njena pastorka. Paviljon je torej v prvi vrsti odmenjen umetninskim razstavam. Razstavam domačih, pa tudi tujih, in prvi vrsti slovenskih umetnikov, ki se bodo — takšna je namera — vrstile v kratkih presledkih. Nadalje bosta v tem paviljonu nastanjena Jakopičev umetniški atelje in njegova — prva slovenska — risarska in slikarska šola, sčasoma se morda otvori v njem tudi prva slovenska trgovina z umetninami. Končno se za jesen v njem nameravajo javnapredavanja o posameznih panogah umetnosti in estetike. Tako bode Jakopičev umetninski paviljon pravo središče slovenske umetnosti in iztočišče javnega umetninskega dojmovanja in umevanja. Vzpričo teh momentov se pomembnost sobotne otvoritve ne da oceniti visoko dovolj. In ponovno treba s tega javnega mesta mojstru Jakopiču izreči iskreno zahvalo na njegovi resničnosti nesebični, izumetniške navdušenosti vzklikli požrtvovalnosti, s katero se je on — zasebnik — zavzel za pastorko slov. javnosti. O razstavi slovenskih umetnikov, ki se je otvorila zaeno s paviljonom in na katero slov. občinstvo opozarjamo — izpregovorim v kratkem v posebnem podlistku. Za danes bi omenil le toliko, da se je udeležilo 27 slov. umetnic in umetnikov (Ajlec, Berneker, Buček, Gaspari, Globočnik, Grohar, Gustinčič, Gvaic, Jakopič, Jama, Jama L., Klemenčič, Kobilca, Marčič, Perhave, Peruzzi, Repič, Strnen, Strnen-Klein, Santel A., Santel Hedv. Santel S., Tratnik, Vavpotič, Zajec, Zupanec, Žmitek), da nas je razvoj marsikaterega prav prijetno presenetil, in da obžalovaje pogrešamo še marsikaterega naših umetnikov. Vobče zaslužejo razstava vso pozornost in je vredna, da smo Slovenci ponosni na svoje sinove — umetnike. — Primerno kreo pa zasluži dejstvo, da so se na povsem neopravičeno zahtevo enega udeleženca iz razstave vzele umetnine, ki so slučajno že bile razstavljene po ljubljanskih izložbenih oknih. S tem se je odstranila cela vrsta prav dostojnih del in je prizadetih mnogo slov. umetnikov. Saj vendar pravila, da se smejo razstaviti le še nerazstavljena dela, ni mogoče tolmačiti drugače, nego da se ne smejo razstaviti edinele tiste umetnine, ki so že kdaj bile na kateri doslejnjih razstav v Ljubljani. Če je umetnina že kje bila v kakem izložbenem oknu, se nanjo ne more aplicirati omenjeno pravilo. Končno menim, da treba varovati staljšice, da ima pri avanzmajih razstav edino besedo le jury, ne pa morda katerikoli dnevnikiški reporter. Sl. javnosti pa priporočam, da z obilim posečanjem priskoči požrtvovalnemu mojstru Jakopiču na pomoč, da vsled eventualnih gmotnih težkoč mladi dom slov. umetnosti ne razpade, predno se je doobra osušil.

Fr. Kobal.

Srednjemestna ženska podružnica »Družbe sv. Cirila in Metoda« je na svojem občnem zboru dne 11. t. m. izvolila ta-le odbora: Franja dr. Tavčarjeva, prvomestnica; Minka Kochova, namestnica; Ana Klobučarjeva, tajnica; Terez. Knežova, nje namestnica; Franja dr. Gregoričeva, blagajničarka; Julija dr. Ferjančičeva, nje namestnica; Marija dr. Zupančeva, Lina dr. Hudnikova, Jelka dr. Bretlova, Marija prof. Pintarjeva, Marija prof. Sičeva in gdč. Pavla Senekovičeva, odbornice. Za častne članice je občni zbor imenoval v priznanje njih požrtvovalnega delovanja te-le izstopivše odbornice: Marijo Bleiweis pl. Trsteniško, Marijo pl. Graselijevo, Berto dr. Kušarjevo, Uršulo Souvanovo in Terezino dr. Jenkovo.

Zabavni večer vajenske skupine N. D. O., ki so ga priredili vrli vajenci včeraj zvečer v areni »Narodnega doma« je vključ silnemu naluvo privabil obilo občinst. Inseje v teku zabave jako zanimivo razvijal. — Otvoril je večer V. Slanovec z navdušenim, dobro proučenim in vsestransko izvrstno izvedenim nagovorom, v katerem je kratko, a jedernato naslikal prejšnji položaj takorekoč internacionalnega delavca proti zdajšnjemu, vrlo slovensko organiziranemu in zavednemu delavstvu, kar vpliva seveda tudi pretežno na vajence, katere naj bi starši polnoštevilno dovedli v korist, in v prosep naroda in delavstva delujočo narodno organizacijo. Žel je govornik za krasen uspeh burne pozdrave. S frenetičnim aplavzom se

je odzvalo občinstvo tudi vrlemu deklamatorju V. Drenovcu za izborno deklamacijo »Velikonočna«. Tudi šaloigra »Cigani« je dobro uspela. Zavedno so nastopali mladi diletantje ter primerno vlogam, katerih so se izvrstno naučili, za njih razmeze izborno igrali in nudili občinstvu nepričakovan užitek. Posebno pohvalno naj omenimo komika Iva Kovaleviča, ki je igral vlogo sodnega sluga Brenka in žel za svoje naravno šaljive nastope in proizvajanja obilo pohvale. Odlikovali so se še zaljubljeni avskultant V. Drenovca in strogi sodni nadzornik K. Kranjec. Častno in v splošno zadovoljstvo so rešile svoje vloge tudi gospodične: gospa Puc, gostilničarka »Pri Kroni«, gdč. Juvanova, njena hčerka Anica v glavni vlogi gdč. Mrakova, dalje gospodične Linhartova, Reberškova in Florjančičeva. Vsekakor ne smemo pozabiti tudi doktorjev Veselka in Pačka, v katerih vlogah sta fino nastopala L. Dimnik in N. Dejak. Izrecna zahvala se mora priznati vsekakor spretnemu vodstvu gg. Moleka in prof. dr. Moleta, pod katerih spretnim in požrtvovalnim nadzorstvom se je veselica priredila. — Ugodno je vplivala na občinstvo tudi romantična, res cigansko živobarvana skupina ciganov. — Pri prireditvi je sodeloval sekstet slov. Filharmonije, ki je z lahkim, vablivo poskočnimi melodijami dvigal zabavo, posebnost, ko se je otvoril po nekaterih krasnih koncertnih točkah vesel in neprisljen ples in privabil ponovno nebroj parov na plesišče. Pohvalno naj se omeni šaljiva pošta, licitacija in podrobne manjše skupinske zabave. Občinstvo je bilo vobče jako zadovoljno in se zabavalo v krogu mladeniške organizacije pozno v noč. — Vajenski skupini pa, katera ima tako požrtvovalne, delavce in tudi zmogane moči, želimo v njenem napredku obilo uspeha in še nadaljnih blagohotno naklonjenih simpatij slovenskega občinstva. — Ziveli!

Umetniška razstava. Vabilo na otvoritev umetniške razstave je prejela tudi »Slovenska Matica«, a ni bilo pravočasno predsedstvu dostavljeno; zato se predsednik otvoritve razstave ni mogel udeležiti.

Iz Save so dne 9. junija v Mihalovcu pri Dobovi potegnili truplo lekarniškega asistenta, g. Viktorja Zupančiča, ki je dne 3. junija pri kopaču utonil v Krškem. Truplo pokojnika so v Dobovi položili k večnemu počitku. — Bodi ti zemljica lahka!

Postajališče Otoče je postaja, na kateri izstopajo različni romarji in drugi izletniki, namenjeni na Brezje in v Ljubno. Glede osebnega prometa se more pač malokateri mestni kolodvor meriti s to malo postajo. Človek bi mislil, da bode z ozirom na ta velikanski promet, ki je posebno v poletnem času naravnost ogromen, železniško ravnateljstvo preskrbelo to postajo vsaj z najpotrebnejšimi udobnostmi, katere rabijo romarji, ki so vendar tudi ljudje, čeprav ne posebno pametni. Ali to ni tako. Čakalnica, te ni vredno omenjati, ker je gotovo premajhna. Tudi zunanji prostor je ves zaplankan, tako da mora ljudstvo stati skoraj ob progi in to ob prihodu vlaka. Ker pa ta prostor ne zadostuje, si išče ljudstvo prostora izven ograje pred tamkajšnjo restavracijo. Ob prihodu vlaka hoče vse ljudstvo nalenkrat v zovove, in ker je izhod zaprt; skače črez ograjo ter tako povzroča nesreče. Čudno je, da se še ni pripetila kaka nesreča. Ali bi ne bilo bolje, da bi železnica ta plot odstranila ter s tem prostor za čakanje vlakov izdatno povečala? Zelo potreben bi bil tudi vodnjak, katerega bi si železniško ravnateljstvo z malimi stroški lahko napravilo. Vodo vzame lahko iz studenca, ki teče v bližnjem hribu zgor vasi, in ljudstvu bi bilo gotovo pomagano, da si ugasi žejo v vročih poletnih dnevih. Dolžnost bi bila naših deželnih poslancev iz kmečkih občin, malo preskrbeti, saj se rekrutirajo ti romarji iz njihne stranke; in duhovniki, ti bi morali tem ljudem poskrbeti za vse, ko jih že vse na vsemogoče načine vabijo na božja pota.

Vse to ljubezen st'ri... V soboto 12. t. m. okoli polnoči se je v vasi Gmajna na Črnučah pred vratmi svoje ljubice obesil tesarski vajenec 23letni Jernej Juvan, pristojen na Črnuče. Truplo so prepeljali v mrtvašnico.

V Borovnici je dosedanji župan Fr. Borštnik, profesor v p., užitjen po nekaterih renitentnih občinskih odbornikih, odložil to nehvaležno čast — in je bil dne 13. t. m. izvoljen njegovim naslednikom Ivan Kos, posestnik in mesar iz Borovnice. Novozvoljeni župan Kos je baje tudi obljubil, da bo odslej kot mesar prodajal vedno sveže, dobro meso rejene živine, na kar je v preteklosti le predr in prepogosto pozabil.

Vojaškega begunca M. Eggerja, ki je ušel iz celovškega vojaškega

